

Пам'ятайте
про
Україну:

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакция і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз (201) 451-2200

РІК ХС Ч. 220 ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 18-го Листопада 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 18, 1983 No. 220 VOL. XC.

УЛІТА ОЛЬШАНІВСЬКА СТАЛА КРАЛЕЮ СТЕЙТУ НЬО ЙОРК

Нью Йорк. — В суботу, 15-го жовтня ц.р., Уліта Дарія Ольшанівська стала офіційно іменована „Міс Нью Йорк“.

Уліта Ольшанівська, яка у професійному світі носить псевдонім Мелісса Меннінг була вибрана першою заступницею „Міс Нью Йорк“, але тепер коли Ванесса Вільямс, „Міс Нью Йорк“ стала „Міс Америкою“, У. Ольшанівській припала честь репрезентувати стейт Нью Йорк.

У. Ольшанівська приймала декілька разів участь у конкурсах у стейті Нью Джерсі, в якому жила але їй ніколи не вдалося досягти першества, а завжди була лише на другому місці у виборі „Міс Нью Джерсі“. Але вона не давала за виграну і перейшовши жити до Нью Йорку, вона кандидує знову, тим разом на „Міс Вестчестер“, і, здобувши це звання прийняла участь у конкурсі на „Міс Нью Йорк“ та здобула друге місце.

Тепер акціні її завдання уникнути успіху і Уліта репрезентує стейт Нью Йорк як його краля. Поруч із виконанням усіх функцій на тому новому пості, Уліта далі працює як моделька. Уліта Ольшанівська добре відома в українському житті. Вона була „обрана „Міс Союзівка“ на 1976 рік, а кралею Української Преси на Балі преси в 1980 році, де вона репрезентувала „Народну Волю“.

Уліта Ольшанівська є дуже активною в організації Американці за Людські

У. Ольшанівська після коронації на „Міс Союзівку“ в 1975 році.

Права в Україні, є також членкою 75-го Відділу Союзу Українок Америки і 27-го Відділу Українського Народного Союзу.

ЗУСТРІЧ М. СУРМАЧА ЗІ ШКОЛЯРАМИ В ЙОНКЕРСІ

Йонкерс, Н. Й. — В суботу, 19-го листопада ц.р., о год. 10:30 рано, Мирон Сурмач, ст., зустрінеться зі школярами і старшими у Школі Українознавства, при 22 Честнат вулиці. Для старших він розкаже про свою життєву практику і „як дожити до ста років“; для молодших М. Сурмач принесе подарунки, яблука і мед, але тільки для тих, що прославляються успіхами в навчанні з українистики. Гість граміте також на бандрі. Зустріч влаштує заряд Школи Українознавства.

Відділи УНСоюзу можуть користуватись фондом

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Започатковуючи своє 90-річчя Український Народний Союз поставив до диспозиції 5,000 доларів для своїх відділів які саме у тому жовтєвому році похвалять свою діяльність окремими імпрезами.

Тут йдеться про різні, зокрема товариські імпрези, як зустрічі, концерти, бенкети, якими відділи УНСоюзу відзначили б 90-річчя своєї матірньої організації. Ті відділи, які ще не запланували

діяльності в тому напрямі, повинні якнайскорше покласти до того окремі комітети та поцікавитись можливістю одержати на ту ціль фонди.

Призначений Головним Урядом фонд можна отримати пишучи безпосередньо прохання до УНСоюзу, на адресу 30 Montgomery Str., Jersey City, N. J. 07302, або телефонувати за ближчими інформаціями до Марти Кордуба на число (201) 451-2200.

Появились посмертні збірки нарисів і оповідань Лесі Лисак

Торонто-Нью Йорк. — На кладом Братства колишніх Вояків 1-ої Української Дивізії появились двома окремими книжками посмертні збірки нарисів і оповідань письменниці і довголітньої співробітниці „Свободи“ Лесі Лисак. У 304-сторінковий видання — „Три букети зілля“, крім нарисів і оповідань письменниці, є слово д-ра Михайла Лози — „Дещо про авторку“, а в 239-сторінковий книжці „Прийде весна“, крім творчості Лесі Лисак, є вступна стаття Ірини Колос п.з. „Лесі Лисак-Тивонюк“, над рукописом „Свободи“ після смерті письменниці 21-го жовтня 1981 року, як і поміщено згадки про літературні нагороди Лесі Лисак. В обидвох виданнях є теж вступні слова від Видавництва.

Д-р Михайло Лоза в сво-

ій статті накреслює життєвий шлях авторки і твори її друковані ще за життя, як „Терпкі пахощі“, „Срібна Мадонна“, „Замок на вулиці Мейн“, „Стежка до дому“. Говорить він теж про посмертні збірки письменниці, на зміст яких складаються оповідання, друковані ще за життя письменниці на сторінках української преси, „але як збірки, вони появляються вперше“. Згадує М. Лоза також ще неопублікований твір Лесі Лисак „Хата в лісі“, який „мас характер хроніки окремих епізодів із життя авторки“.

Обидва видання — „Три букети“ в ціні 15 доларів і „Прийде весна“ — 12 доларів — можна замовляти у Видавництві „Вісті Комбатанта“, звернувшись на адресу: Veteran's News, P.O. Box 279, Str. "D", Toronto, Ontario, Canada M6P 3J9.

Вийшла книжечка А. Куцинського про тризуб

Чикаго, Іл. — Тут, цього року, з Видавництва Українського Вільного Козацтва вийшла 80-сторінкова книжечка Антоана Куцинського п.з. „Державний герб християнської України“. Ця праця видана з нагоди наближення Тисячолітнього Ювілею Християнської України. На обкладинці — кольорова світлина-мозаїка-ікона, що красується на всю ширину заперестольної стіни у катедральному соборі Св. Рівноапостольного Великого Князя Володимира Української Православної Церкви.

Змістом цієї книжечки є історія в різних етапах української держави та його символічне значення. Крім статтей А. Куцинського, тут є теж вступне слово Павла Баб'яка п.з. „Вірність хресту — веде до перемоги“, уривок з вірша Івана Франка „Хресні“, вірш о. Василя Приймача та проповідь о. протопресвітера Федора Білецького. Цю книжечку, в ціні 6 дол. можна набути, написавши на адресу: Ukrainian Cossack Brotherhood, 2346 W. Rice St., Chicago, Ill. 60622.

Захоплені на Гренаді документи вказують на советські інтенції

Вашінгтон. — Державний департамент дозволив на публікацію деяких документів, що їх захопили американці, які військові частини на Гренаді під час своєї короткої там інтервенції з метою захоплення життя американських громадян, переважно студентів високої медичної школи, і перекреслення плянів змови Москви, Гавани і Північної Кореї, які це наважились згадати документи.

Цілою публікації частини захоплених матеріалів є також доказати „невірним томам“, своїм таки ліберальним демократам і пацифістам та противникам будь-якого американського втручання у внутрішні справи інших країн навіть тоді, як московське втручання є дуже наглядним, що американська акція на Гренаді була з політичного і мілітарного погляду кінечна.

Найцікавішими у цій групі документів є зафіксована зустріч 10-го березня ц.р., гренадської прокомуністичної делегації в Москві із советським маршалом Ніколом Огорковим, шефом штабу советської армії. Докладно списана на фірмовому урядовому папері гренадської амбасди в Москві розмова вказує, що вже тоді Н. Огарков зараховував Гренаду до „прогресивних“ націй в Караїбському обширі. Згідно з документами, Огорков мав зая-

вити, що через дві декади існувала в цьому обширі тільки одна „прогресивна соціалістична держава Куба. Тепер до неї долучилися Нікарагуа, Гренада, а в майбутньому дійде мабуть Ель Сальвадор, де тривають бої за привернення справедливості в цій країні“.

Н. Огорков передбачав, що „американські імперіалісти будуть намагатися зупинити похід соціалістичних сил, але історія їм вже не вдалася завернути“. Сталося навпаки, — кажуть політичні спостерігачі, — і цього не міг передбачити навіть советський маршал. Збройні сили Америки перешкодили процесові перетворення Гренади на чергову советсько-кубинську базу, а якщо цього вимагатиме справа, це саме вони мабуть повторять в Нікарагуа, діючи за принципом президента Р. Регена, що ЗСА не толеруватимуть поширення советської чи комуністичної гегемонії в західній гемісфері, а тим більше в Центральній Америці, у безсередньому сусідстві ЗСА.

Документи також виявляють, що советські органи КГБ вишколювали гренадців для диверсійних дій і для „вдергання внутрішнього порядку у своїй державі“. Вони передали гренадцям також багато софистикованої матеріалу і апаратури, які мали б допомогти їм у виконуваних їм, керіваних з віддалі, операцій.

Створився Європейський Відділ УІТ в Мюнхені

Мюнхен, Західна Німеччина. (П.С.). — У суботу, 22-го жовтня ц.р., тут в приміщенні Українського Вільного Університету відбулися сходи членів і прихильників Українського Історичного Товариства (УІТ), під час яких створено Європейський Відділ Українського Історичного Товариства з осідком в Мюнхені.

Проф. д-р Любомир Виняр, голова УІТ, який відвідав Мюнхен, коротко з'ясував завдання Товариства, яке об'єднує істориків, дослідників суспільних і допоміжних історичних наук і любителів української історії. Він також наголосив на ролі „Українського Історика“, єдиного українського історичного журналу на Заході, який вже видається 20 років і являється органом української національної історіографії.

На думку проф. Л. Виняра створення Товариства сприяння УІТ в Німеччині значно спричинилося б до поширення діяльності УІТ на європейському терені. Після цієї інформаційної доповіді відбулася дискусія і на пропозицію мгра Мирослава Антохія вирішено створити Європейський Відділ УІТ до якого належали б дослідники і любителі

історії. Цю пропозицію учасники зборів прийняли і годі приступили до вибору членів Уряду Відділу. Головою вибрано відомого вченого проф. д-ра Бориса Левницького, автора численних наукових советознавчих праць в німецькій, англійській і українській мовах. Заступником голови став мгр М. Антохій, викладач української літератури на Мюнхенському університеті. Секретарем обрано Аріану Війтенко-Дубицьку, працівницю в бібліотеці УВУ, а скарбником став Ф. Кордуба, директор української католицької друкарні „Льогос“. На голову Контрольної комісії вибрано д-ра Володимира Маруняка, викладача і головного секретаря УВУ, а членами комісії стали о. архипресвітер Палладій Дубицький і проф. д-р Кармзиня Каковський.

Європейський Відділ УІТ планує на в'язати співпрацю з українськими і німецькими науковими установами і спричинитися до поширення діяльності УІТ в Європі. Треба згадати, що першу клітинку УІТ в Європі організувала ще в 1966 році проф. д-р Наталя Полонська-Василенко, яка була членом-основником Товариства.

Запланували різдвяну програму в Українському Центрі у Каліфорнії

Лос Анджелес, Каліф. — Завжди активний тут Український Культурний Центр підготує у різдвяному сезоні четверту вже з черги різдвяну програму. Окрема виставка „Відкритий дім“ відбудеться в суботу і неділю і 11-го грудня ц.р.

Різдвяна ялинка буде прикрашена українськими прикрасами, що їх приготувано на окремих лекціях в Центрі. Українська мова буде в часі тих двох днів показувати техніку виконання цих прикрас на ялинку. Крім того виставлений буде український вертеп, а в суботу, о год. 4-й по полудні українські полярні співатимуть члени Пласту та СУМА.

Гості, що відвідають в тих днях Український Культурний Центр отримають брошуру в англійській мові про українські різдвяні

ПЕРЕДРІЗДВЯНА ЗУСТРІЧ В УМ

Нью Йорк. — В суботу, 10-го грудня ц.р., тут від год. 5-ої до 7:30 вечора в Українському Музею, при 203 Друга авеню (другий поверх), відбудеться передріздвяна товариська зустріч, на яку Управу й Адміністрація УМ запрошують членів і українське громадянство. В програмі: колядки, перекуска й розграти. Ця зустріч першою була запланована на 3-го грудня, але з технічних причин перенесена на теперішню дату.

НАСТУП НА БІЙЦІВ АРАФАТА ПОСИЛЮЄТЬСЯ

Тріполі, Ливан. — Палестинські повстанці проти лідера ПВО Ясіра Арафата розпочали у вівторок, 15-го листопада новий сильний наступ на останній табір-фортецю вірних Арафатові частин. Наступаючі стрільні і танки наблизилися до укріплених становищ бійців Арафата на віддалі 200 ярдів. В останньому наступі, який був найзавзятішим за останні 12 днів боїв під Тріполі, загинуло щонайменше 100 цивільних осіб.

Після цілоденних боїв у вівторок ввечерю Арафат заявив, що табір Бедаві знаходиться в руках вірних йому частин, а всі атаки бунтівників, підтримані сирійцями, були успішно відбиті і боротьба продовжується.

Тим часом у другому місці Ливану, в Бейруті, знову після нестримного перемірю від 26-го вересня відновилися бої між ворогуючими фракціями ливанців. Артилерійський і мінометний вогонь потряс ливанське столицю, відновилися перестрілки в горах Шуф на схід від Бейруту.

Ливанські політичні аналітики вважають, що нові бої мають на меті підірвати становище тієї чи іншої сторони на переговорах замиріння, які також переживають неспівні хвилини.

Бунт проти Арафата в його військовій організації Фата почався ще у травні серед залишених у Ливані приблизно 9,000 палестинських партизанів переважно в долині Бекаа. Інші 11,000 палестинців були змушені покинути Бейрут і Ливан після програної війни з Ізраїлем 1982 року.

Палестинські лідери, які збунтувалися проти Арафата у травні цього року, мали особисті непорозуміння з ним, а також не були згодні з його керівництвом і політичними вказівками. Сирія і Лівія підтримали бунтівників. Сирія надіється усунути Арафата і взяти палестинський партизанський рух під свою контроль. Але Арафат продовжує опір, надіючись на допомогу інших арабських лідерів, які бачать в ньому популярного і визнаного провідника палестинців.

Нема виглядів на покращання відносин поміж ЗСА і СССР

Москва. — Совєтський Союз відзначив 50-ліття дипломатичних відносин із ЗСА в середу, 16-го листопада, сумним нагадуванням теперішнього безвідрадною становища і меланхолійною тугою за тими часами, коли американці були поважаними вірними союзниками і майже друзями.

У Вашингтоні Державний департамент відзначив цю річницю закликом до пошуку конструктивних творчих відносин, але зазначив, що „справедливий сумнів, чи Совєтський Союз дійсно хоче миру так, як ми його бажали“.

Московське відзначення річниці пригортав Френклін Д. Рузвельт, і Джана Ф. Кеннеді. Другу світову війну і союзників, зустріч совєтських і американських військ на Ельбі, початок диктату і космічну зустріч Аполло-Союз у 1975 році як золоті хвилини минулого.

безповоротного минулого.

Були також інтерв'ю і статті з нагоди цієї річниці, які вказували, що відносини впади майже на позначку нуля. Звичайно, совєтські коментатори вину за такий стан справ звальють на Адміністрацію президента Роналда Регена і політику країн НАТО, ні словом не згадуючи Афганістану, подій в Польщі, порушень прав людини і погортання прав народів, вмишування і підбурювання в різних частинах світу та інших терористичних і експансіоністичних дій Совєтського Союзу. Совєтські пропагандисти ні словом не згадали про зістрівлення совєтськими військовими винищувачами цивільного пасажирського літака і загибелі при тому 269 осіб, нічого вони не згадують про вплив цього варварського вчинку на міжнародні відносини впади та американсько-совєтські зокрема.

У СВІТІ

КОЛИШНІЙ НАЧАЛЬНИК аргентинської розвідки був обвинувачений судом у вівторок, 15-го листопада, за „протизаконні зв'язки“ з правими групами терористів, які відповідали за численні вбивства і знищення в 1970-их роках. Колишній шеф розвідки генерал Отто Палядіно обвинувачений і попередньо ув'язнений за наказом федерального суди Хосе Нікасіо Дібура. Згідно з аргентинськими законами це означає, що генерала не звільнять з полону. Суддя Дібура також наказав ув'язнити двох інших високих колишніх офіційних осіб полковника Родольфо Скіліні Морено і цивільного службовця Рубена Даріо Гонзалеса Ферредоса.

ЧОТИРИ ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКІ країни, які стараються посередничати в конфліктах у Центральній Америці, накреслили проєкт мирного договору і замиріння в даному районі. Вони надіються представити незабаром цей проєкт зацікавленим країнам. Міністер закордонних справ Венесуели Хосе Альберто Замбрано Вельско заявив, що чотири країни — Колумбія, Мексика, Панама і Венесуела, відомі як група Конталора — готові діяти швидко з огляду на зростання напруженості в цьому районі та тому, що цей район досягнув „критичного моменту“.

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ повідомили у вівторок, 15-го листопада, зі столиці Індії Нью Делі, що совєтські літаки і гелікоптери вилетіли, а потім несподівано напали на групу афганських повстанців минулого тижня у відкритій місцевості та вбили від 50 до 80 повстанців. Повстанці були несподівано атаковані поблизу містечка Фарза у південній частині долини Шомалі на північ від Кабулу. Совєтські та афганські урядові війська проводять осінній наступ на повстанські сили в цій долині. Дипломати вважають, що цей несподіваний напад з повітря завдав серйозних втрат повстанцям. Хоч совєтське летунство, танки і артилерія завдали великих втрат цивільному населенню районів боїв, серйозних злочинів у воєнному відношенні вони не досягли.

ПОНАД ТИСЯЧУ ОСІБ протестували у вівторок, 15-го листопада, проти обнування польським військовим режимом священника Геррика Янковського, близького друга і дорадника засновника і колишнього лідера забороненої тепер вільної профспілки „Солідарність“. Польський уряд обвинувачує Янковського в зловживанні свободою релігії. Янковського викликали у вівторок до прокуратури в Гданську на допит. Будинку прокуратури був оточений густим муром поліції, але неважаючи на таку сильну охорону, понад 1,000 осіб зібралися, щоб висловити своє обурення незаконним переслідуванням священника Янковського. Понад 50 закордонних кореспондентів, які також прибули під будинок прокуратури, були арештовані, але через декілька час їх звільнили.

ІЗРАЇЛЬ ВІДПЛАЧУЄТЬСЯ ЗА ВБИВСТВА

Єрусалим. — Ізрайльські реактивні бомбардувальники розгромали в середу вранці, 16-го листопада, терористичну базу, яку зазідали в організації кровавих самовбивчих нападів на головну квартиру американської морської піхоти, головну квартиру французьких парашутистів і головну квартиру ізрайльських військ у Тірі. Ізрайльські військові офіційні представники заявили, що півгодинний бомбовий рейд чотирьох реактивних бомбардувальників означає перше пряме покарання про іранських терористів за їх бомбові напади.

„Ми заскочили їх цілком“, — заявили ізрайльські летуни, повернувшись з успішної місії. Летуні говорять, що бомби потрапили прямо в зазідану базу терористів, яких вважають мусульманськими, екстремістами послідовниками іранського аятоли Хомейні.

Ізрайльські офіційні повідомлення говорять, що дві розгромлені бази знаходилися на зайнятій сирійцями ливанській території між містами Бальбек і Раяк у долині Бекаа. Ізрайльські джерела говорять, що іранський генерал Мохаммед

Кнаані командував цією базою. Мусульманські терористи-самовбивці є членами ісламського руху Амааль і двох інших екстремістських фракцій, які виконали бомбові напади на американську морську піхоту і французьких парашутистів 23-го жовтня, вбиваючи 239 морських піхотинців і 58 французьких парашутистів. У бомбовому нападі цілі самої групи на головну квартиру ізрайльських військ у Тірі загинули 29 ізрайльських вояків.

Ізрайль негачно відповіли бомбардуванням палестинських партизанських гнізд уздовж автостради Бейрут-Дамаск. Тепер ізрайльське летунство розгромає бази прямих винуватців самовбивчих бомбових нападів.

Ізрайльські військові джерела говорять, що, крім двох баз і двох командних постів, була розгромлена також раїостанція, яка часто передавала заклики аятоли Хомейні боротися проти американців, ізрайльців та проти всіх інших чужинців.

Згідно з повідомленнями цієї станції, Хомейні обіцяв дати терористам-самовбивцям „пашпорт у рай“.

В АМЕРИЦІ

ОБИДВА ПЕРЕДОВІ демократичні кандидати на президента, Волтер Мондейл і сенатор Джан Гленн, починаючи чимраз частіше зударяться у принципових питаннях. Наприклад, Дж. Гленн, виступаючи недавно у Вашингтоні, назвав В. Мондейла „абсолютним ігнорантом“, якщо йдеться про справи оборони ЗСА. „Тоді коли було потрібно його підтримати в Сенаті у справі оборони ЗСА, він все уникав, а радше втік від цих справ і ніколи не приділяв великої уваги до силової спроможності ЗСА, прикладаючи потихеньку, як виміщати озброєність стороною противників Америки“. Гленн стоячи вітала делегати групи „Демократичної більшості“. Після того В. Мондейл також виступав перед цією самою групою і обвинувачував Гленна у підтримці політики президента Роналда Регена та одобрення ухвали про продукцію нової зброї. Мондейл нічого не згадував, що йдеться про перший газ, але на пресовій конференції він вже атакував Гленна за всі аспекти його „помилкової політики“.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ сильно і ефективно обороняє політику президента Роналда Регена про нерозподовування тасмашні, головне коли йдеться про військові операції. „Я є щасливий і задоволений, що, наприклад, військова операція в Гренаді розпочалася ще перше тиж, такі я міг про неї прочитати у газетах чи почути на новинах в телевізії“, — заявив Дж. Буш кореспондентам. Деякі особи, особливо з-посеред засобів масової інформації, є незадоволені такою тасмашністю Уряду, але військова операція може відбутися під барабану музику преси, підкреслив віцепрезидент.

СЕНАТ НЕ ПІДТРИМАВ урядову пропозицію про знесення контролю цін на природні газ, чого вже віддана домагастся президент Роналд Реген, або встановити стрісний урядово контролю над цим продуктом, щоб уникнути несподіванок у підвищенні цін. В Конгресі існує принаймні декілька альтернативних пропозицій і обидві палати хотіли б вибрати одну з найкращих, яка була б роз'яснювала для двох екстремних сторін. Спостерігачі однак кажуть, що до закінчення цьогоорічної сесії Конгресу залишилося доситьно кілька днів і Конгресові ледве чи встигне погодити контроверсійні справи, які напевно будуть відкладені на чергову сесію.

КОЛИШНІЙ СЕНАТОР, а пізніше державний секретар Едмунд Маскі захворів і був доставлений до місцевого шпиталю в Бідсфорд, Мейн, для перевірки здоров'я. Речники шпиталю відмовилися назвати хворобу 69-річного політика, колишнього претендента на президентське крісло.

ЛІДЕР РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ більшості в Сенаті, сенатор Говард Бейкер, погрозив своїм колегам, що він буде змушений продовжити сесію через різдвяні свята, якщо сенатори зволікають з кончними ухвалами, без яких Уряд не може функціонувати. Йдеться в першу чергу про встановлення висоти урядового дефіциту, бо на цьому базується фінансова політика Уряду і урядових агенцій.

ДЖЕССІКА СЕВІЧ, відома тележурналістка, яка трагічно загинула в автомобільній катастрофі на 36-му році життя, залишила для своєї матері, сестри і сімох приятелів 250,000 доларів спадку. На підставі завічання, Флоренс Севіч, мати покійної журналістки, повинна отримати одну третю із згаданого суми.

У наступному числі Українського Тижневика:

In The Weekly, November 20:

- Senate Agriculture Committee holds hearings on collectivization and the famine.
- Rep. Florio reintroduces famine study commission bill with 62 co-sponsors.
- Senate passes famine resolution by voice vote.
- Conclusion of "13th Congress aftermath: our struggle for unity and law and order" by John O. Flis.
- More media reports on famine.

СВОБОДА **SVOBODA**
Український щоденник
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-402 ISSN 0274-6984) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00.
UNA members \$1.25 a month. Change of address — \$1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Палестинці проти палестинців

Відома, що велика французька революція не тільки поклати край династії Бурбонів, але й коштувала життя тисячам невинних жертв і перевела масах саміх лідерів цієї революції. Згинув не тільки Людовик XVI і Марія Антуанетта, але й Робесп'єр, Марат і Дантон. Поділ революціонерів на якобінців і жирондистів довів до такої м'ясорубки і такого сповненого терору державного хаосу, що аж Наполеон поклав цьому кінець, розігнавши Раду П'ятисот (1799).

Другий історично-класичний приклад, як підпільно-революційна організація розпадається на „правих“ і „лівих“ і в наслідок вчорашні друзі і співучасники революційної змови та дії одні одних винищують: у 1903 році розколовся Російська соціал-демократична партія на меншовиків і більшовиків. І коли в жовтні 1918 року більшовики прийшли до влади після упадку царату і короткого володіння демократії, — почали один за одним гинути творці її носії нового більшовицького режиму. Розстріляли навіть голову 3-го Інтернаціоналу Зінов'єва Лев Троцький не врятував життя своєго втечею до Мехіко, бо і там досягла його рука вбивця, родом еспанца, але напевне виконавця в драмі, яку режисерувала Москва. Тільки добрі спеціалісти можуть вирахувати, скільки творців і перших керівників жовтневої більшовицької революції померли природною смертю. Про Радека (Собельсона) говорено, як винятково го штукаря-щасливого, якого виминали „чистки“.

Коли в січні 1979 року провалився в Ірані режим шаха Рези Паглеві і після короткого часу настав там теократичний режим з аятопою Хомейні як диктатором, прийшло там знову до вилучення дійсних і уявних ворогів нового режиму і згинув тисячі-тисячі людей. Тепер проти влади Хомейні, колишнього емігранта за панування шаха, нові іранські політичні емігранти, недавні однодумці і співробітники Хомейні, воюють терористичними актами проти свого вчорашнього вождя.

Від кількох тижнів усі часописи у світі пишуть про дальший хаос і криваві події у нещасному арабському Ливані, але тепер не йдеться вже про Ізраїль і арабський світ, ані про громадську війну між приватними арміями (офіційно міліціями) мусулманських і християнських ліванців, а про справжню війну між військовими частинами, вірними лідерами Палестинської Визвольної Організації (ПВО) Ясірові Арафатові, та його противниками. По одному і другому боці є тисячі бібів, вишколених і озброєних Москвою.

Ясір Арафат став наче символом безкомпромісової боротьби палестинців, втікачів із Палестини, яка в 1948 році стала державою Ізраїль. Відтоді палестинці борються за місце національного осідку, за право самовизначення, за власну державну чи автономну країну. У 1974 році Арабська Ліга визнала Ясіра Арафата за єдиного легітимного представника палестинців. Він став міжнародною фігурою. Його маніфестації вітали на сесії Генеральної Асамблеї ООН, його запрошували до себе канцлер Австрії, він їздив до Москви й Теграну. Він був головою організації, яка мала на своїй совісті десятки кривавих терористичних актів, але й був політиком непересічного формату. Коли 1-го вересня минулого року президент Реген проголосив свій план замирення на Близькому Сході, Ізраїль той план відкинув, але Арабська Ліга за зібранні в Марокко під проводом тамашнього короля Гассана у принципі прийняла той план. На тій нараді був теж Ясір Арафат і займав вишукано-гнучке становище, все ще не визнаючи державності Ізраїлю, але переговорюючи про можливості мирної полагоди проблеми палестинців.

Отож тепер ще лівіші за нього й непримирливіші палестинці назвали його „опортуністом“ і почали змагатися за відсування його від проводу в ПВО. Прийшло до кривавих ударів між членами тієї самої Організації. Ясір Арафат обвинувачує безпосередньо Сирію, а посередньо Іран і Москву як ті закордонні держави, які затіяли проти нього змову і підтримують „бунтарів“ грішми і зброєю. Останні вістки такі, що Ясірові Арафатові запропонували, щоб він в ім'я припинення дальшого проливу крові зрікся лідерства в ПВО та переїхав до Лівії, диктаторський президент якої Муммар Каддафі ніби обіцяв йому азиль з гарантією особистої безпеки, в яку сам Арафат не вірить.

Це черговий етап трагедії арабського народу і тієї його частини, яка колись становила населення нинішньої території Ізраїлю. Новопризначений Регеном спеціальний посол для справ замирення на Близькому Сході Доналд Румсфелд, колишній секретар оборони, вже відлетів на наради спершу з європейськими союзниками Америки. Його місію прирівнюють за працею політичного Сизифа, який котив важкий камінь по кам'янистому узбіччю вгору.

На третьому з черги Світовому Конгресу Вільних Українців, який відбувся в Нью-Йорку в 1978 році, УККА був визнаною центральною репрезентативною українських американців. Репрезентацію українських американців у Президії обрано на тому Конгресі Секретаріату СКВУ становили: Іван Базарко (УККА), Ігнат Білінський (ООЧСУ), Богдан Гнатюк (ОДВУ), Іван Олексин (УБСЮ) — ексекутивний віцепрезидент УККА) й Іван О. Флис (УН-Союз).

Визвольний Фронт уважав, що позиція І. Олексина була базована на ротаційній системі на пості ексекутивного віцепрезидента УККА. В результаті І. Олексин змушений зрештитувати в користь Володимира Мазура, предсидника Народної Помочки. Визвольний Фронт не міг висунути, чому він не домагався тієї „ротації“ на пості в Президії Секретаріату СКВУ тоді, як пост ексекутивного віцепрезидента в УККА, після І. Олексина, займав о. шамбелян Роберт Москаль, тоді предсидник СУК „Провидіння“.

В жовтні 1980 року, після безславного XIII Конгресу, УН-Союз і ОДВУ припинили свою активну участь в УККА. УККА зі свого боку негайно намагався заступити проф. Гнатюка і підписа-

Іван О. Флис

НАШЕ ЗМАГАННЯ ЗА ПРАВОПОРЯДОК

ЧАСТИНА IV: РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ У СКВУ

ного своїми людьми в Президії Секретаріату СКВУ.

Митрополит Максим Германюк з Вінніпегу 21-го січня 1982 року оформив резолюцію, на яку згодилися всі погодилися та яка постановляла, що до чергового IV Світового Конгресу Вільних Українців українська американська репрезентація в Президії Секретаріату СКВУ, обрана на III Конгресі в 1978 році, залишиться незмінною і не порушувати. Але вже на черговому засіданні Президії СКВУ І. Білінський заявив, що керівник кола УККА не погодиться на таку розв'язку проблеми.

Особи, що їх призначив УККА на місце проф. Гнатюка і Івана О. Флиса, хоч офіційно не визнані, приходили на наради Секретаріату СКВУ та його Президії. Приходили також і ми з проф. Гнатюком. Ми обстоювали, що ми були обрані III Конгресом СКВУ, як представники УН-Союзу і ОДВУ, та що нас не можна змінити на бажання чи на примху УККА.

Вкінці, 23-го квітня 1983 року, на рятуюн СКВУ знову прийшов духовенство.

Митрополит Максим Германюк з Вінніпегу, при підтримці Митрополита Стефана Сулика з Філадельфії, запропонував, щоб обидві репрезентації, тобто репрезентацію українців Америки і репрезентацію українців Канади в Президії Секретаріату СКВУ, збільшити до семи осіб кожну. Це дозволяло б проф. Гнатюкові і підписаному залишитися членами Секретаріату, прийняти двох додаткових кандидатів, що їх запропонував УККА, та дати нашої репрезентації з Канади двох додаткових членів Секретаріату СКВУ. І так що справу розв'язано за спільною згодою. Тоді репрезентанти УККА почали претендувати, що це, мовляв, завдяки їхнім примирливим зусиллям полагоджено цю справу. Фактично ж не залишалося нічого іншого, як погодитися на пропозицію Митрополита Германюка.

Українська Американська Координаційна Рада і СКВУ

Вважаючи за неможливе, що організація, які вийшли

з XIII Конгресу в жовтні 1980 року, повернуться до активної ролі в теперішньому УККА. Комітет за Правопорядок в УККА перерахував себе 14-го травня 1983 року на Українській Американській Координаційній Раді з метою внести подання про прийняття в члени СКВУ та листати визнання центральної організації, що репрезентує всіх українців Америки. Подання треба було внести на 6 місяців перед пленарною сесією Секретаріату СКВУ, що має відбутися 30-го листопада 1983 року.

Українська Американська Координаційна Рада написала до Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців такий лист, датований 11-го травня 1983:

До Світлої Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, Торонто, Канада

Справа: Репрезентація Українців Америки у СКВУ

Світла Президіє! Прохасмо прийняти до відома, що теперішній Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) перестав бути кра-

(Закінчення на стор. 3)

3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО РЕЦЕНЗІЇ І РЕЦЕНЗЕНТІВ

Український хор „Думка“ в Нью-Йорку на протязі 34-ох років служив і служить українській громаді, пропагуючи красу української пісні серед українських громад за межами України. На протязі цих довгих років хор здобув признание слухачів, українців і не-українців. В минулому музичні критики корисно допомагали хорові рости і вдосконалюватися, заохочували членів хору до дальшої праці на службі нашої громаді.

В останні роки хор „Думка“ знаходиться під обстрілом критики Теодора Терена-Юськова. Його писання придушють добрі починання хору як цілості, та його керівників і членів. Коли в 1981 році хор „Думка“ урочист святкував ювілей свого 30-літнього існування, Т. Терен-Юсків вдарив по хоріві й його членах. Деякі вислови в його дописі, наприклад, „В репертуарі знайшлися дві речі, що були нічим іншим, як старою дірою в новому мості“, а в іншому місці „можна було обійтися без цієї логіки дьогтю“ („Свобода“ 19-го травня 1981 року) дуже боляче відбилися на настроях хористів, які з посвятою і сентиментом віддали своє серце, працю і час хоріві.

Від імені хору „Думка“ і його прихильників заявляємо, що хор „Думка“ завжди прихильно приймає конструктивну критику, але протестує проти тенденційних рецензій.

Ігор Раковський
голова хору „Думка“
Нью-Йорк, Н.Й.

Іван Кедрин

ПРОПАГАНДА ІДЕЇ ГЕТЬМАНЩИНИ

української землі, який уже не був зайнятий Польщею, і то з дозволу Найвищої Ради в Варшаві.

У широкому вахлярі українських політичних партій і течій є місце на гетьманську течію, на гетьманський рух. Але, пропагуючи монархічний устрій в майбутній українській державі в його історичній гетьманській формі, величкого помилок було б пов'язувати цей рух з політичною русофільською концепцією.

Коли стаття „Історичні паралелі“ обговорює Переяславський договір з 1654 року і твердить, що „неправда про Хмельницького і про його державне діло була так щедра і густа посяга, що через двісті літ не міг її посправжньому оцінити навіть такий муж, як Тарас Шевченко“ — то таке писання є насправді спробою ревізійної оцінки Переяславського договору, як найбільш важливого збройного підполтавця 1709 року — нещастя України. Проти статті Переяславський договір, як ніби добрий і мудрий, Гадяцькому договору з 1668 року, як поганому, і зневаженню історичну постать Івана Виговського — це може бути „оригінальною“ і відважною спробою плести проти течії, але такий підхід засуджений на повну невдачу. Іван Виговський — один з найбільших державних мужів, і Гадяцький договір, що його насправді автором був Іван Немирчук, це документ державної мудрості. Богдан Хмельницький — безумов-

но найбільший форматом у добі історичної Гетьманщини, геніальний організатор, але Шевченко правильно сказав на адресу Хмельницького: „Оттак то, Богдане! Занаптав ти собі Сироту Україну“.

Переяславський договір починається словами: „Божією Милостию Ми, Великий Государь, Царь і Великий Князь, Алексій Михайлович, всея Великія і Малыя Русіи Самодержець“ і він відмовився підписати власноручно Переяславський договір, бо не захотів „низитися“ до рівня Хмельницького, тільки „Гетьмана Войска Запорозького“ — і Хмельницький тоді погодився на ту свою підірвану роллю, підписавши договір. Шевченко назвав Хмельницького „перозумним сном“ — правильно.

Переяславський договір став документом русофільської концепції України. Новітній ідеологічно-теоретичний твір концепції був д-р В. Панейко, автор брошури „З'єднані держави Східної Європи“, Вільня 1922. Духовний батько „З'єднанського договору“ УГА з Демітським Добровольцями Армією 24-го жовтня (ст. ст.) 1919. Політична концепція орієнтації України на Росію (Московщину) збанкрутувала в обох тих історичних договорах, з ХУІІ і ХХ сторіч. Сучасна актуальна на українську політичну думку наставлена на визволення з-під московсько-більшовицької неволі, зате концепція союзу України і Польщі, яку репрезентують іс-

торичні договори Гадяцький і Варшавський — залишається концепцією актуальною. Очевидно, Варшавський договір був поганим, бо український партнер перемовиновав з позиції слабкості, а не сили, крім того — Польща це дотримала своїх військових зобов'язань з тайного додатку до договору. Але концепція Виговського-Петлюри була і є правильною. Безсамостійної України не буде самостійної Польщі, але й України не зможе визволитися без союзу з іншими поєднаними народами, в першу чергу Польщі, балтійськими і кавказькими народами.

Тому добре, що УГГГ-манська Організація видала цю книжку під гаслом „За всенародну єдність“, але це сталося, що скритий за ініціалами „С. Л.“ автор статті „Історичні паралелі“ — долина не ложку, а цілий кохоль дьогтю до бочки меду.

У цій книжці прославляється і цитується Вячеслав Липинський. Це добре, бо Липинський — один з найбільших українських істориків-мислителів. І який він прихильник гетьманської руху познаний з „Листами до братів хліборобів“ Липинського — то їхня політична освіта поглибилася б. Але концепція Липинського — класичної гетьманської держави, опертій на верству заможних селян, покісно анахронічна і неактуальна, бо більшовицьким своїм жорстоким штучним голодом злікували цілу ту українську хліборобську верству. Може колись вона випродиться, покісно ця тема для теоретичних міркувань.

П'ятдесят років тому був в Америці д-р Лонгін Цегельський. Він мені все пригадується коли до „Сурми“ вступив Теодор Терен-Юсків, частий дописувач до „Свободи“.

Д-р Цегельський був різноманітний у своїй тематикі, він говорив і писав на всі теми, а Т. Юсків тримався мистецтва, співа і виставок малярства. Т. Юсків майже кожної неділі раз по Службі Божій вступав до „Сурми“ і тут зараз він знайде охочих слухати його рецензії. Бувають і інші аматори мистецтва, але вони це тримають більше для себе, а Т. Юсків не жалус ні труду, ні часу, щоб все розказати про якусь подію.

Т. Юсків також не жалус свого часу і труду, щоб ясно і докладно якусь українську імпрезу описати. Хочу звернути увагу спеціально на його статтю у „Свободі“ з 3-го листопада про хор „Прометей“ і його диригента Михайла Дябо-

гу. Треба дійсно любити свою українську пісню, щоб це все відіти, чути, запам'ятати і про це все написати. Це є приємне читання для читача і також заохота для хористів і диригента до дальшої такої корисної праці для української культури.

Чи не найкращу пропаганду для України робить наша пісня під такими диригентами як Андрій Гнатшин у Відні, або Мирослав Антонович в Голландії. Також Богу дякувати маємо в Америці добрих диригентів як Семен Комірий в Нью-Йорку, д-р Василь Трухлих в Чикаго, Євген Соловський в Клівленді, Володимир Божик в Каліфорнії. Про інших добрих диригентів в Америці і Канаді хай хтось злізніший напише. Я лише хотів написати про Т. Юськова, бо мені його стаття дуже подобалася.

М. Сурмач

Нью-Йорк, Н.Й.

ВІЙСЬКОВИЙ ГАРНІЗОН З'єднаний Стейтс Америки буде цілковито відтягнутий з Гренади до Рівдла, заявив діючий амбасадор ЗСА Чарльз Гіллеспі кореспондентам після записання тимчасового уряду Гренади. Біля 4,300 американських вояків не перебуватимуть довше, як цього вимагає закон ухвалений Конгесом, додав зазначений амбасадор. Очевидно, відтягнення вояків ЗСА може розпочатися скоріше, якщо цього вимагатиме тимчасовий уряд Гренади, який братиме в першу чергу до уваги безпеку цієї острівної країни. Ніколас Брайтвайт тимчасово виконує функції голови уряду і керує радою парламентаристів, до якої пізніше будуть кооптовані ще додаткові члени. Пізніше тимчасовий уряд визначить і підготує вільні вибори.

Дня 5-го листопада на коменданта оборони Львова призначено отамана Г. Коссака, але його також було тяжко керувати влучними боєм, тому він також уступив. Дня 9-го листопада на коменданта українського війська у Львові покладено енергійного старшину австрійської армії сотника Гната Стефанова, дотогочасного коменданта Золочівської округи, підвищуючи його до ступеня полковника, який не зважаючи на велику чисельну перевагу польського війська, зміг затримати бойові становища на місці.

Воснна стратегія для перемоги над ворогом уживав не тільки військові сили, але також багато інших методів: відтягнення ворожого війська далеко від його баз постачання воєнного матеріалу, харчів для війська; перемір'я, себто припинення боїв обох воюючих сторін, та багато інших. Методу перемір'я примінили поляки під час боїв на західноукраїнських землях в 1918-1919 роках на те, щоб скористати на часі для підтягнення війська, зброї і амуніції. Таких „перемір'їв“ було кілька, і всі вони мали фатальні, некорисні для українського війська наслідки. Коли на останньому перемір'ї під час боїв у Львові дня 20-го листопада не дійшло до порозуміння, а поляки, підтягнувши військово підкріплення, заатакували південносхідну частину міста, зайняли Личаківський цвинтар, піхотою підійшли до Ялівця, а кіннотою до дороги, яка провадить до Винник, полковник Стефанів, боячись окруження, зажадав, щоб Державний Секретаріат негайно вийав зі Львова, тому що українське військо зі стратегічного становища мусить опинитися з 21-го на 22-го листопада залишити місто.

(Продовження буде)

Д-р Іван Олексин

65-РІЧЧЯ ЛИСТОПАДОВОГО ЧИНУ І УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ

II
Коли українська делегація пішла до намісництва й увійшла до бюро намісника Галичини графа Гуїна та висловила домагання передачі влади Українській Національній Раді, збентежений намісник заявив, що до того часу він не отримає з Відня жодного наказу в тій справі, тому він не може передати влади ані полякам, які саме перед кількома хвилинами були в нього, ані українцям. Почувши таку заяву намісника, українська делегація вийшла з бюро графа Гуїна.

Центральний Військовий Комітет, повідомлений про відмову намісника передати владу Українській Національній Раді, змінивши дотогочасну назву на Українську Генеральну Команду і, маючи вже приготований план діяння, скликав старшин українців, які були у львівських гарнізонах, на довірочну нараду в 8-й годині вечора. В домовлений час прибуло 35 старшин, яких поінформовано про найважливіші політичні події, поінформовано з планом роззброєння старшин і вояків чужинців у поодиноких касарнях та захоплення важливіших державних і громадських будинків у місті: рішено що акцію почати в 4-й годині вечора 1-го листопада.

Заявлена акція розпочалася в намічений час; роззброєння старшин і вояків відбулося без більшого опору, а навіть команди пробовних куренів вдалося переконати заховати нейтральність; намічені об'єкти захоплено також без великого спротиву.

Вранці — 1-го листопада 1918 року на вежі львівського ратуша, на намісництві, пошті й інших важливих державних та громадських будинках та на насипі біля мурів Високого замку залопотіли блакитно-жовті українські прапори, які в світлі променів сходячого сонця сповістили мешканців міста князя Льва, що Львів знову в українських руках.

Того самого дня делегація Української Національної

Ради знову пішла до намісника графа Гуїна й зажадала від нього передачі влади, на що намісник заявив, що він є в'язнем українського війська, тому не може виконувати ніякого акту для Української Держави, але він може передати свій уряд віцепрезиденту Володимирові Дешикевичеві, а він нехай робить, що буде уважати за відповідне. Відповідна грамота передачі вже була приготувана й підписана.

Пізніше делегація Української Національної Ради пішла до бюро віцепрезидента Дешикевича як заступника намісника й повторила йому своє домагання адміністративної влади в східній Галичині. На це домагання віцепрезидент Дешикевич відповів, що згідно з царським наказом з дня 16-го жовтня 1918 року і бажанням українського народу, він передає свій уряд Українській Національній Раді.

Сподіваний збройний зудар розпочали польські тайні бойки колишніх легіонерів вже 1-го листопада, стріляючи на стежі українських вояків на вулицях міста, а 2-го листопада розгорілися завіти бої в околиці Янівського цвинтаря, на передмісті Нової Світі в околиці головного залізничного двірця, де у вагонах були великі склади крісів і іншої зброї, амуніції та іншого військового майна, яке захопили поляки.

Невдачі в боях з поляками вже в перших двох днях листопада зневірили сотника Дмитра Вітовського, першого коменданта українського війська у Львові, в його спроможності керувати влучними боєм в місті, тому він зрештитував, і з konieczности заступає його емеритований полковник австрійської армії Маринювич.

Однією з причин цієї невдачі була спізнана висилка наказу приїзду легіону Українських Січових Стрільців до Львова, а також спізнений приїзд цієї військової формації, спричинений технічними причинами, а головним саботажем залізничників поляків, які робили перешкоди в доставі для війська й у виїзді вагонів уже заповнених вояками з Чернівців.

Перший транспорт, у якому було чотири сотні піхоти, одна сотня скорострілів і відділ мінометів, прибув до Сихова, бо головний залізничний двірць у Львові й станцію Пересіківку вже були захоплені поляками, 3-го листопада, а решта війська аж 4-го листопада в часі, коли поляки розпочали великий наступ на становища українсь-

Наше змагання за правопорядок

(Закінчення зі стор. 2)

йовою репрезентативією України Америки і тим самим не має вже більше права на таку репрезентативію в Секрет. ряті СКВУ.

Характерні прерогативи УККА як центральної репрезентативії України Америки порушили і заперечили його члени з одного боку ідеологічно-політичного угруповання, відомого під назвою Організації Українського Визвольного Фронту, з іншого боку — члени партії УККА під час підготовки та ведення XIII Конгресу України Америки, що відбувався в дні 10, 11 і 12-го жовтня 1980-го року у Філадельфії в Пенсильванії.

В третьому дні наради XIII Конгресу України Америки, під час вибору керівних органів УККА та перед схваленням резолюцій, представники 26 крайових організацій, включеної до списку співосновуючих організацій УККА, як Український Народний Союз, Український Братський Союз, Організація Державного Відродження України, Союз Українок Америки та інші, заперечували проти цілеспрямованого порушення делегатами Організації Українського Визвольного Фронту встановленого статуту, правильності і резолюцій попередніх Конгресів правопорядку, вийшли з наради Конгресу та створили Комітет для правопорядку в УККА. Фірма УККА незаконно „перевіряла“ згадане ідеологічно-політичне угруповання.

З уваги на те, що всі дотеперішні заходи Комітету за Правопорядок в УККА довели до того правопорядку поворотом до статусу-стану з-перед XIII Конгресу не мали жадного успіху, цей Комітет почав необхідні заходи для поновного оформлення такої нашої репрезентативії громадської централі, яка продовжувала б світлі традиції УККА з-перед XIII Конгресу.

Прохаємо Світлу Президію СКВУ прийняти до відома, що дійсним репрезентантом українців Америки є тепер Українська Американська Координаційна Рада, наслідник і перемісник Комітету за Правопорядок в УККА.

Українська Американська Координаційна Рада

прохає Світлу Президію СКВУ визнати її як справжнього репрезентанта всіх Українських Американців. Продовжування дотеперішнього стану було б позбавленням більшості українських американців їхніх прав у єдиній вільно обраній світовій установі.

Ми свідомі того, що саме прийняття до СКВУ мусить бути затверджене сесією СКВУ, але все ж просимо прийняти членів нашої Координаційної Ради до відповідних підготовчих комісій, що вже тепер діють.

Конкретно пропонуємо прийняти:

На заступника голови Підготовчого Комітету д-ра Івана Фліса.

На заступника голови Програмової Комісії д-ра Богдана Гнатюка.

На члена Статуткової Комісії Івана Олексина.

На члена Номінаційної Комісії д-ра Богдана Шибунчака і Ольгу Кузьмичів.

Українська Американська Координаційна Рада готова і бажає перебрати всі зобов'язання, зв'язані з членством у Світовому Конгресі Вільних Українців.

У зв'язку з тим просимо вже тепер переслати нам матеріали, потрібні для зборки на Фонд СКВУ, і таку збірку негайно перевести, як перше зобов'язання для членства у СКВУ.

З глибокою пошаною Екзекутива Української Координаційної Ради

Іван О. Фліс — голова
Ольга Кузьмичів — секретар

Копію цього листа вислано також мірові І. Базаркові, президенту СКВУ.

Як не звичайно практикується в УККА, на кожному черговому засіданні Президії Секретаріату СКВУ передається кожному учаснику копії нашої кореспонденції. Також копію нашого листа передано п'ятому представнику УККА, які брали участь у засіданні Президії. На черговому засіданні таким самим порядком нам передано копію відповіді УККА на наш лист. У листі від 12-го жовтня 1983 року, написано: До Хвальної Президії Секретаріату СКВУ Торонто, Канада

Вельмишановний Пане Президенте!

У пересланій членами Президії Секретаріату СКВУ копії письма екзекутиву Української американської координаційної ради сказано, між іншим, що „характер і прерогативи УККА, як центральної репрезентативії українців Америки.

порушили і заперечили його члени з одного боку ідеологічно-політичного угруповання, відомого під назвою Українського Визвольного Фронту, з іншого боку — члени партії УККА та час підготовки та ведення XIII Конгресу України Америки, що відбувався в дні 10, 11 і 12-го жовтня 1980 року у Філадельфії, Пенсильванія”.

Тому що листом це писався адв. Іван Фліс як голова координаційної ради, насправді, не існуючої легальної організації, яка не переводила установчих зборів, ні не обирала керівних органів...”, прохасмо прийняти до відома:

1. Свідоме, плянове і цілеспрямоване нехтування і ламання статуту, правопорядку та добрих звичаїв і традицій УККА, що його допустили п. Ігнат Білинський, як голова Підготовчого комітету XIII Конгресу і секретар УККА, та його співмовники з Організації Українського Визвольного Фронту у підготовці до Конгресу та на самому Конгресі, адв. Іван Фліс публічно з'ясував і безсумнівно доказав у своєму вичерпному звіті-рапорті з XIII Конгресу, надрукованому в українській і англійській мовах для членів Українського Народного Союзу в їхніх офіційних органах, українською мовою „Свобода” та англійською мовою „Український Тиждень” у листопаді і грудні 1980 року, отже негачіно не після Конгресу. Звіт був надрукований під заголовком: „Беззаконний XIII Конгрес”.

Крім звіту д-ра Івана Фліса, ще ряд інших компетентних авторів-громадян і спостерігачів публічно вказували і доказували безправ'я XIII Конгресу.

В доданку до цих публічних з'ясувань всякі беззаконня, що їх допускав п. Ігнат Білинський та його співмовники у зв'язку з XIII Конгресом, адв. Іван Фліс, тим разом як голова новоформованого Комітету за Правопорядок в УККА, з'ясував деякі з важливіших порушень статуту УККА у своєму звіті „Безправ'я XIII Конгресу”, що був переданий з черги зустрічі представників Комітету за Правопорядок в УККА і представників УККА в дні 16-го і 17-го жовтня 1981 року, та на який були прийняті і в який взяли активну участь п. Ігнат М. Білинський і інж. Євген Івашків.

Повний текст того звіту та протокол цієї зустрічі говорять самі за себе, отже їх копію долучаємо до цього листа.

На більшості з цих публічних оскаржень громада ніколи не одержала будь-яких речових заперечень, висловів чи виправдань, а чи єдиною відповіддю речників, представників і преси Визвольного Фронту була лайка та всякі оскарження інакшеслівних, включно з „національною зрадою”.

Для дальшого висвітлення справи д-ра Івана Фліса як парламентариста, треба б авторам листа пригадати, а чи вони повинні б знати, що парламентарист не має забирати слова під час наради, хібащо від нього зажадають висвітлення чи рішення питання парламентарної процедури. Тому що до нього не було жадних питань чи звернень у справах парламентарної процедури Конгресу, він не міг забирати слова для висвітлення чи рішення якоїсь оспорюваної, чи сумнівної справи.

12 вересня 1983 р.

До Світлої Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, Торонто, Канада

Справа: Лист п. Ігната М. Білинського і інж. Євгена Івашківа

У зв'язку з тим, що в листі від 22-го серпня 1983 року, іскерованого до Хвальної Президії Секретаріату СКВУ листа, що його написали на листовому формулярі Українського Конгресового Комітету Америки та підписали за Екзекутиву цієї установи п. Ігнат М. Білинський, як в.о. президент, й

інж. Євген Івашків, як секретар, та в якому вони м.і.:

1) вимагають „від адв. Івана Фліса прилюдного доказу, що в підготовці й переведенні XIII Конгресу України Америки був знехтований статут і правопорядок УККА”, та

2) очолювану д-ром Іваном Флісом Українську Американську Координаційну Раду характеризують як „насправді неіснуючу легальної організації, яка не переводила установчих зборів, ні не обирала керівних органів...”, прохасмо прийняти до відома:

1. Свідоме, плянове і цілеспрямоване нехтування і ламання статуту, правопорядку та добрих звичаїв і традицій УККА, що його допустили п. Ігнат Білинський, як голова Підготовчого комітету XIII Конгресу і секретар УККА, та його співмовники з Організації Українського Визвольного Фронту у підготовці до Конгресу та на самому Конгресі, адв. Іван Фліс публічно з'ясував і безсумнівно доказав у своєму вичерпному звіті-рапорті з XIII Конгресу, надрукованому в українській і англійській мовах для членів Українського Народного Союзу в їхніх офіційних органах, українською мовою „Свобода” та англійською мовою „Український Тиждень” у листопаді і грудні 1980 року, отже негачіно не після Конгресу. Звіт був надрукований під заголовком: „Беззаконний XIII Конгрес”.

Крім звіту д-ра Івана Фліса, ще ряд інших компетентних авторів-громадян і спостерігачів публічно вказували і доказували безправ'я XIII Конгресу.

В доданку до цих публічних з'ясувань всякі беззаконня, що їх допускав п. Ігнат Білинський та його співмовники у зв'язку з XIII Конгресом, адв. Іван Фліс, тим разом як голова новоформованого Комітету за Правопорядок в УККА, з'ясував деякі з важливіших порушень статуту УККА у своєму звіті „Безправ'я XIII Конгресу”, що був переданий з черги зустрічі представників Комітету за Правопорядок в УККА і представників УККА в дні 16-го і 17-го жовтня 1981 року, та на який були прийняті і в який взяли активну участь п. Ігнат М. Білинський і інж. Євген Івашків.

Повний текст того звіту та протокол цієї зустрічі говорять самі за себе, отже їх копію долучаємо до цього листа.

На більшості з цих публічних оскаржень громада ніколи не одержала будь-яких речових заперечень, висловів чи виправдань, а чи єдиною відповіддю речників, представників і преси Визвольного Фронту була лайка та всякі оскарження інакшеслівних, включно з „національною зрадою”.

Для дальшого висвітлення справи д-ра Івана Фліса як парламентариста, треба б авторам листа пригадати, а чи вони повинні б знати, що парламентарист не має забирати слова під час наради, хібащо від нього зажадають висвітлення чи рішення питання парламентарної процедури. Тому що до нього не було жадних питань чи звернень у справах парламентарної процедури Конгресу, він не міг забирати слова для висвітлення чи рішення якоїсь оспорюваної, чи сумнівної справи.

12 вересня 1983 р.

До Світлої Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, Торонто, Канада

Справа: Лист п. Ігната М. Білинського і інж. Євгена Івашківа

У зв'язку з тим, що в листі від 22-го серпня 1983 року, іскерованого до Хвальної Президії Секретаріату СКВУ листа, що його написали на листовому формулярі Українського Конгресового Комітету Америки та підписали за Екзекутиву цієї установи п. Ігнат М. Білинський, як в.о. президент, й

інж. Євген Івашків, як секретар, та в якому вони м.і.:

1) вимагають „від адв. Івана Фліса прилюдного доказу, що в підготовці й переведенні XIII Конгресу України Америки був знехтований статут і правопорядок УККА”, та

2) очолювану д-ром Іваном Флісом Українську Американську Координаційну Раду характеризують як „насправді неіснуючу легальної організації, яка не переводила установчих зборів, ні не обирала керівних органів...”, прохасмо прийняти до відома:

1. Свідоме, плянове і цілеспрямоване нехтування і ламання статуту, правопорядку та добрих звичаїв і традицій УККА, що його допустили п. Ігнат Білинський, як голова Підготовчого комітету XIII Конгресу і секретар УККА, та його співмовники з Організації Українського Визвольного Фронту у підготовці до Конгресу та на самому Конгресі, адв. Іван Фліс публічно з'ясував і безсумнівно доказав у своєму вичерпному звіті-рапорті з XIII Конгресу, надрукованому в українській і англійській мовах для членів Українського Народного Союзу в їхніх офіційних органах, українською мовою „Свобода” та англійською мовою „Український Тиждень” у листопаді і грудні 1980 року, отже негачіно не після Конгресу. Звіт був надрукований під заголовком: „Беззаконний XIII Конгрес”.

Крім звіту д-ра Івана Фліса, ще ряд інших компетентних авторів-громадян і спостерігачів публічно вказували і доказували безправ'я XIII Конгресу.

В доданку до цих публічних з'ясувань всякі беззаконня, що їх допускав п. Ігнат Білинський та його співмовники у зв'язку з XIII Конгресом, адв. Іван Фліс, тим разом як голова новоформованого Комітету за Правопорядок в УККА, з'ясував деякі з важливіших порушень статуту УККА у своєму звіті „Безправ'я XIII Конгресу”, що був переданий з черги зустрічі представників Комітету за Правопорядок в УККА і представників УККА в дні 16-го і 17-го жовтня 1981 року, та на який були прийняті і в який взяли активну участь п. Ігнат М. Білинський і інж. Євген Івашків.

Повний текст того звіту та протокол цієї зустрічі говорять самі за себе, отже їх копію долучаємо до цього листа.

На більшості з цих публічних оскаржень громада ніколи не одержала будь-яких речових заперечень, висловів чи виправдань, а чи єдиною відповіддю речників, представників і преси Визвольного Фронту була лайка та всякі оскарження інакшеслівних, включно з „національною зрадою”.

Для дальшого висвітлення справи д-ра Івана Фліса як парламентариста, треба б авторам листа пригадати, а чи вони повинні б знати, що парламентарист не має забирати слова під час наради, хібащо від нього зажадають висвітлення чи рішення питання парламентарної процедури. Тому що до нього не було жадних питань чи звернень у справах парламентарної процедури Конгресу, він не міг забирати слова для висвітлення чи рішення якоїсь оспорюваної, чи сумнівної справи.

12 вересня 1983 р.

До Світлої Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, Торонто, Канада

Справа: Лист п. Ігната М. Білинського і інж. Євгена Івашківа

У зв'язку з тим, що в листі від 22-го серпня 1983 року, іскерованого до Хвальної Президії Секретаріату СКВУ листа, що його написали на листовому формулярі Українського Конгресового Комітету Америки та підписали за Екзекутиву цієї установи п. Ігнат М. Білинський, як в.о. президент, й

інж. Євген Івашків, як секретар, та в якому вони м.і.:

1) вимагають „від адв. Івана Фліса прилюдного доказу, що в підготовці й переведенні XIII Конгресу України Америки був знехтований статут і правопорядок УККА”, та

2) очолювану д-ром Іваном Флісом Українську Американську Координаційну Раду характеризують як „насправді неіснуючу легальної організації, яка не переводила установчих зборів, ні не обирала керівних органів...”, прохасмо прийняти до відома:

1. Свідоме, плянове і цілеспрямоване нехтування і ламання статуту, правопорядку та добрих звичаїв і традицій УККА, що його допустили п. Ігнат Білинський, як голова Підготовчого комітету XIII Конгресу і секретар УККА, та його співмовники з Організації Українського Визвольного Фронту у підготовці до Конгресу та на самому Конгресі, адв. Іван Фліс публічно з'ясував і безсумнівно доказав у своєму вичерпному звіті-рапорті з XIII Конгресу, надрукованому в українській і англійській мовах для членів Українського Народного Союзу в їхніх офіційних органах, українською мовою „Свобода” та англійською мовою „Український Тиждень” у листопаді і грудні 1980 року, отже негачіно не після Конгресу. Звіт був надрукований під заголовком: „Беззаконний XIII Конгрес”.

Крім звіту д-ра Івана Фліса, ще ряд інших компетентних авторів-громадян і спостерігачів публічно вказували і доказували безправ'я XIII Конгресу.

В доданку до цих публічних з'ясувань всякі беззаконня, що їх допускав п. Ігнат Білинський та його співмовники у зв'язку з XIII Конгресом, адв. Іван Фліс, тим разом як голова новоформованого Комітету за Правопорядок в УККА, з'ясував деякі з важливіших порушень статуту УККА у своєму звіті „Безправ'я XIII Конгресу”, що був переданий з черги зустрічі представників Комітету за Правопорядок в УККА і представників УККА в дні 16-го і 17-го жовтня 1981 року, та на який були прийняті і в який взяли активну участь п. Ігнат М. Білинський і інж. Євген Івашків.

Повний текст того звіту та протокол цієї зустрічі говорять самі за себе, отже їх копію долучаємо до цього листа.

На більшості з цих публічних оскаржень громада ніколи не одержала будь-яких речових заперечень, висловів чи виправдань, а чи єдиною відповіддю речників, представників і преси Визвольного Фронту була лайка та всякі оскарження інакшеслівних, включно з „національною зрадою”.

Для дальшого висвітлення справи д-ра Івана Фліса як парламентариста, треба б авторам листа пригадати, а чи вони повинні б знати, що парламентарист не має забирати слова під час наради, хібащо від нього зажадають висвітлення чи рішення питання парламентарної процедури. Тому що до нього не було жадних питань чи звернень у справах парламентарної процедури Конгресу, він не міг забирати слова для висвітлення чи рішення якоїсь оспорюваної, чи сумнівної справи.

12 вересня 1983 р.

До Світлої Президії Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, Торонто, Канада

Справа: Лист п. Ігната М. Білинського і інж. Євгена Івашківа

У зв'язку з тим, що в листі від 22-го серпня 1983 року, іскерованого до Хвальної Президії Секретаріату СКВУ листа, що його написали на листовому формулярі Українського Конгресового Комітету Америки та підписали за Екзекутиву цієї установи п. Ігнат М. Білинський, як в.о. президент, й

ЗВЕРНЕННЯ

Товариство Єврейсько-Українських Зв'язків в Ізраїлі в справі передати на його кварталник-Бюлетень „Діалоги-Діалоги”

Товариство Єврейсько-Українських Зв'язків в Ізраїлі оголошує передати на Бюлетень (з наступною метою — вирости до масштабу журналу). Бюлетень виходитиме чотири рази на рік єврейською, українською, англійською та російською мовами.

Бюлетень має бути громадсько-політичним і літературно-художнім часописом з широким розглядом тем та питань, що мають стосунок до єврейського та українського народів, і до національних проблем Російської імперії та СССР. У ньому буде приділено увагу як чистоті теоретичним та філософським коментарям, так і публіцистичним та інформаційним матеріалам, розрахованим на найширшого читача. Бюлетень матиме на меті сприяти дальшому поширенню зв'язків між єврейським та українським народами, сприяти їхньому порозумінню, а також сприяти ширшому знанню щодо традиційної національної політики Російської імперії. Бюлетень має намір відзеркалювати також діяльність Товариства Єврейсько-Українських зв'язків, всілякі контакти між євреями та українцями і між організаціями цих народів.

Товариство Єврейсько-Українських Зв'язків в Ізраїлі звертається до всіх осіб та організацій, які бажають придати Бюлетень, із закликом не гаяти часу і передати його (зазначити якою мовою). Передплата на рік (4 числа) становитиме 20 доларів (з перепискою). З метою підтримати Бюлетень — 25 доларів. Чеки надіслати на адресу: Yakov Suslensky, Ramot 3/28, Jerusalem, Israel.

МАРТА КОЛІНС, недавній обрання на губернаторство Кейптаун, зробила політичну кар'єру, як то кажуть, через одну ніч, перекинувшись з локальної стійкої політичної арени на всерішову. Демократичні чинники вважають її можливою кандидаткою на віцепрезидента країни.

ПРОЗАХІДНІ ПОВСТАНЦІ в Анголі повідомили у вівторок, 15-го листопада, що в рейдах на урядові установи у східній частині країни вони захопили 5 британських і 12 португальських громадян. Речник повстанців заявив, що жінки були захоплені в Козомбо, Кавунгу і на мості через ріку Замбезі. Всі вони, мабуть, були технічними робітниками.

Помолимося за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедри Українознавства

Впрел. о. протопрес. Іван Ткачук відслужить Заупокійну Святу Літургію, в суботу, 26-го листопада 1983 року, о год. 10-й ранку, в УПЦРКВ Всіх Святих в Нью-Йорку, за Благенної Пам'яті:

СТЕФАНІЮ
АБРАМОВСЬКУ-КІБЮК
БОГДАНА БІДЯКА
НИКОЛУ БІЛАНУ
ІНЖ. АНАТОЛІЯ ВАСИНЧУКА

ВАСИЛЯ ВДОВИЧА
д-ра МИКОЛУ
НЕЗДІЯМИНУ
МАРІЮ СЕЛІНСЬКУ
ЕВУ СТАШКІВ

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів.

Помолимося в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатися з нами в „ході” молитов до Всевишнього за тих, що творили добро

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

Замість квітів на свіжу могилу

св. п. Миколи Хархаліса

старшини Українських Січових Стрільців і Української Галицької Армії, члена Української Військової Організації, кооперативного діяча на рідних землях та співробітника регіонального збірника „ЯВОРИЩНА” на ВИДАВНИЧОМУ ФОНДІ цього ж збірника складово:

по 25.00 дол. — Роман Бриттан, Олена Гіба, Адріан Горницький, Марія Хархаліс;
по 20.00 дол. — Іванна Гентош, Марія і Мирон Масюк, Олена Масюк, Степан Масюк, Ярослав Масюк

(У черговому числі: „Примірники зусилля інших” „Посередництво КУК” та „Заключення”)

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що з Воли Всевишнього, дня 12-го листопада 1983 року відійшов у Вічність на 93-му році життя

наш Найдорожчий ТАТО і ДІДО

бл. п. проф.

РОМАН МІХНЯК

ПОХОРОН відбувся 15-го листопада 1983 року з церкв. св. Йосефата в Пармі, Огайо, після на цвинтар св. Петра і Павла.

В глибокому смутку:

син — БОГДАН з дружиною ВІРОЮ
внук — АНДРІЙ з дружиною ІРЕНОЮ
донька — ОКСАНА ТЕРПИЛЯК з чоловіком ЮРІЕМ
внуки — МАРКО, ТАНА, ОЛІА
сестра — ГАЛІА

Замість квітів, прошу складати пожертви на ПЛАСТОВИЙ МУЗЕЙ
6186 State Road, Cleveland, Ohio 44134

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
UFU Foundation, Inc.
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

В 1982 році вийшло друком третє видання сімтомової наукової праці під загальною назвою

"EDUCATION"

о. д-ра Остапа
Е. Орішкевича

Це видання є призначене для бібліотек великих університетів. Його можна замовляти, пишучи на адресу:

Rev. Dr. Ostap E. Oryshkewych,
373 Carmel Road
Millville, N.J. 08332
Tel.: 609-825-4826

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІАРХАЛЬНЕ СВІТОВЕ
ОБ'ЄДНАННЯ
СИМПОЗИУМ НА ТЕМУ
УКРАЇНСЬКИЙ ЕКУМЕНІЗМ
П'ятниця, 2 грудня 1983., год. 9:30 вранці.
Торонто, Канада
Toronto Hilton Harbour Castle — Bay Room

ВПрел. Митрополит МАКСИМ ГЕРМАНЮК: „Діалог Католицької Церкви з Православними Церквами”
Проф. РОМАН ЄРЕНЮК: „Українська канадська молодь та екуменізм”

о. д-р ПЕТРО Б. Т. БІЛАНЮК: „Спільні християнські правди та розходження між Католицькою і Православними Церквами”
о. мгр. ВАСИЛЬ ІВАШУК: „Головні причини віддалі між українцями православними і католиками”

Реєстрація учасників від год. 9-01 вранці.
Реєстраційна оплата 10.00 дол.

Субота,<

